

## USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zbyňka Poledny a soudců JUDr. Miroslavy Jirmanové, Ph.D., a JUDr. Aleše Zezuly v exekuční věci oprávněné **Zoxo Financial s. r. o.**, se sídlem v Plzni, Východní Předměstí, Guldenerova č. 547/4, identifikační číslo 24185141, zastoupené Mgr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem v Plzni, Dvořákova 44/38, proti povinné **ITT REAL CZ, a. s.**, se sídlem v Českých Budějovicích, B. Smetany č. 2841/30, identifikační číslo osoby 24674427, zastoupené Mgr. Ladislavem Kudrnou, MBA, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, pro 2 490 855,16 Kč s příslušenstvím a pro smluvní pokutu ve výši 1 457 532,75 Kč, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 34 EXE 4719/2023, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. července 2025, č. j. 24 Co 617/2025-206, t a k t o :

Dovolání povinné **se odmítá.**

### Odůvodnění:

Ve shora specifikované věci Krajský soud v Českých Budějovicích jakožto odvolací soud usnesením ze dne 29. července 2025, č. j. 24 Co 617/2025-206, k odvolání povinné potvrdil usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. prosince 2024, č. j. 34 EXE 4719/2023-149, jímž soud prvního stupně zamítl návrh povinné na zastavení exekuce (výrok I.) a zamítl návrh povinné na odklad exekuce (výrok II.).

Odvolací soud vyšel ze zjištění, že posuzovaná exekuce je vedena na základě pověření soudu prvního stupně ze dne 15. srpna 2023, č. j. 34 EXE 4719/2023-24, k vymození pohledávky oprávněné ve výši 2 490 855,16 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty ve výši 1 457 532,75 Kč podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti sepsaného pod sp. zn. NZ 362/2020 dne 8. prosince 2020 JUDr. Ing. Robertem Koupšetem, notářem v Mariánských Lázních (dále té jen „exekuční titul“ či „notářský zápis“). Hmotněprávní důvod notářského zápisu představuje smlouva o úvěru ze dne 8. prosince 2020 č. 2000588, podle níž oprávněná jakožto úvěrující poskytla povinné jakožto úvěrované částku ve výši 2 500 000 Kč, již se povinná zavázala uhradit v 36 měsíčních splátkách smluvního úroku po 29 166,67 Kč s tím, že spolu s poslední 36. splátkou úroku bude uhrazena též celá jistina. Nedílnou součástí úvěrové smlouvy tvoří obchodní podmínky oprávněné (dále též jen „VOP“). Pro případ prodlení se zaplacením splátky přesahujícím 10 dnů si účastnice ujednaly, že oprávněná může přistoupit k zesplatnění celého neuhrazeného zůstatku úvěru spolu s úrokem, poplatky, smluvní pokutou a všemi nároky, které se k úvěru váží. Účastnice zároveň v notářském zápisu sjednaly smluvní pokutu ve výši 5 % z dlužné částky za každý započatý měsíc prodlení.

Z obsahu VOP odvolací soud dovodil, že smluvní strany upravily vzájemnou formu komunikace, kdy rozlišily komunikaci směřující ke změně obsahu závazků plynoucích ze smlouvy na straně jedné a komunikaci zbývajících (běžnou), tedy takovou, která na vznik, změnu či obsah závazků ze smlouvy nemá vliv. Zatímco pro komunikaci prve uvedenou

vyhradily strany formu datových zpráv odesílaných cestou informačního systému datových schránek, pro komunikaci druhou v pořadí byla zakotvena jako dostačující forma elektronické pošty. Smluvní strany tak učinily součástí smluvních ujednání doložku písemných změn ve smyslu § 564 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), v níž výslovně zakotvily kvalifikovanou písemnou formu právních jednání směřujících ke změně obsahu smlouvy, a to konkrétně formu datové zprávy odesílané cestou informačního systému datových schránek. Takové ujednání podle odvolacího soudu plně odpovídá zásadě autonomie vůle a současně jde o ujednání implicitně vylučující změnu obsahu smlouvy ve formě méně přísné (prostým emailem či ústně).

Oprávněná nesporně datovou zprávou ze dne 28. července 2022 doručenou povinné téhož dne zesplatnila pohledávky z úvěrové smlouvy, neboť povinná jakožto úvěrovaná se ocitla v prodlení s úhradou sjednané splátky přesahujícím 10 dnů. Rovněž není sporu o tom, že tehdejší statutární orgán povinné dne 28. července 2022 odeslal z emailové adresy th@tomashouzvicka.cz emailovou zprávu na adresu obchod@zoxo.cz, v níž uvedl, že by se rád dohodl o opožděné platbě úvěrů povinné s tím, že dluží splátku za měsíc červen a červenec, na niž představitel oprávněné jakožto úvěrující zareagoval z emailové adresy obchod@zoxo.cz tak, že oprávněná bude platbu dlužných splátek očekávat nejpozději do 17. srpna s tím, že další splácení se bude odehrávat dle splátkového kalendáře.

Odvolací soud uzavřel, že ke změně obsahu závazku z úvěrové smlouvy týkající se splatnosti ve smyslu § 1901 o. z. nedošlo, neboť e-mail obsahující dle tvrzení povinné návrh na uzavření dohody o změně obsahu závazku z úvěrové smlouvy, nebyl způsobilý vyvolat zamýšlený účinek spočívající v započetí procesu směřujícího ke kumulativní novaci, poněvadž doložkou písemných změn daly smluvní strany jasně najevo, že písemnostmi týkajícími se změny obsahu závazku ve formě prostého emailu nehodlají být vázány. Nedodržení smluvními stranami explicitně sjednané kvalifikované písemné formy (datová zpráva doručovaná datovou schránkou) má za následek absolutní neplatnost právního jednání. Odvolací soud dále zdůraznil, že oprávněná plně v souladu s doložkou písemných změn odeslala ze své datové schránky do datové schránky povinné zesplatňující dopis, aby téhož dne statutární orgán povinné odeslal cestou elektronické pošty na emailovou adresu oprávněné shora uvedený přípis. Mohl-li statutární orgán povinné odeslat na emailovou adresu oprávněné běžný email, pak nepochybně mohl takovou zprávu odeslat též prostřednictvím datové schránky, usiloval-li vskutku o novaci závazku. Dikci VOP přitom musel znát, neboť povinná měla s oprávněnou v té době uzavřeny 3 úvěrové smlouvy, jejichž nedílnou součástí tvořily tytéž VOP.

Odvolací soud dále vysvětlil, že danou e-mailovou zprávu ani nelze kvalifikovat jako návrh na změnu obsahu závazku z úvěrové smlouvy, neboť nenaplní atributy právního jednání. Nejde o konkrétně zaměřený projev vůle, s nímž by se pojily právní následky, ale o pouhou informaci povinné, že se opozdila se dvěma splátkami, které uhradí nejpozději do 17. srpna 2022. Tomu odpovídá i reakce oprávněné, která v odpovědi na předmětný email výslovně uvedla, že za informaci děkuje a že v budoucnu očekává plnění dle sjednaného splátkového kalendáře. Oprávněná nijak nenaznačila, že by akceptovala jakési „anulování“ platně učiněného zesplatňujícího úkonu. Samotné zesplatnění přitom nevylučuje, aby i nadále bylo na dlužnou zesplatněnou pohledávku plněno po částech, jak to oprávněná povinné umožnila. Šlo o pomyslný akt dobré vůle, který se ukázal být opodstatněným. Povinná částečné úhrady realizovala, jelikož však prodlení povinné s úhradou veškerých dluhů přesáhlo jeden rok, využila oprávněná svého práva a podala exekuční návrh, přičemž ještě předtím povinnou k úhradě zesplatněných pohledávek vyzvala. Uvedené kroky oprávněné logicky navazují na akt zesplatnění a činí její postup konzistentním, nikoliv překvapivým.

Ohledně argumentace povinné, že smluvní strany mezi sebou měly zavedenou stálenou praxi, co se týče formy změny smluvních závazků, odvolací soud uvedl, že při vědomí výše popsaných skutečností postrádá tato námitka relevanci. I kdyby však bylo namístě o dané otázce uvažovat, soud dospěl k závěru, že předložené důkazy (e-mailová komunikace mezi povinnou a oprávněnou) o zavedení takové praxe zjevně nesvědčí, ba naopak dosvědčují, že běžné (technické, operativní) záležitosti bez právní relevance smluvní strany komunikovaly cestou elektronické pošty, a tudíž plně v souladu s VOP. V závěru svého rozhodnutí odvolací soud shledal sjednanou smluvní pokutu v sazbě 5 % z dlužné částky za každý měsíc prodlení přiměřenou.

Usnesení odvolacího soudu napadla povinná dovoláním, jehož přípustnost vymezila tak, že se odvolací soud „v řešeném případě odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce *posouzení platnosti právního jednání při opuštění sjednané formy*“, a to od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019, „jakož i v otázce *posouzení platnosti právního jednání s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami v právním styku*“, zde od rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, ze dne 19. března 2019, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017, či ze dne 17. dubna 2019, sp. zn. 26 Cdo 2534/2018.

V podrobnostech dovolatelka uvedla, že její e-mailovou komunikaci ze dne 28. července 2022 je nutné hodnotit jako změnu obsahu původního závazku, resp. novou dohodu ohledně splatnosti původního závazku, jestliže tato změna „prostřednictvím e-mailové komunikace má základ v předchozí obchodní praxi“ účastnic. Smluvní forma právního jednání je závislá pouze na vůli účastníků a nemůže smluvní volnost účastníků omezovat. Dohodou o opuštění dříve vyhrazené formy se lze z výhrady vyvázat, a to i v jiné formě (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019). Platí rovněž, že ten, kdo vyvolal určité jednání, se nemůže *ex post* dovolávat vad jednotlivých úkonů, které sám způsobil (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2022, sp. zn. 23 Cdo 2735/2021, ze dne 28. ledna 2021, sp. zn. 23 Cdo 398/2020, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. června 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 2010, sp. zn. 28 Cdo 3158/2010). V posuzované věci byl z obsahu zmíněného e-mailu „zřejmý záměr povinné, a to i s ohledem na předchozí praxi účastníků, a tedy že se jedná o určité a srozumitelné právní jednání“. Prodloužení splatnosti jednotlivých splátek bylo ostatně oprávněnou akceptováno i v minulosti, tj. šlo o běžnou praxi mezi účastnicemi, na což odvolací soud rezignoval, konstatoval-li, že „provedená e-mailová komunikace mezi účastníky o zavedení praxe nesvědčí“. Dovolatelka dále uvádí, že dohoda o nově sjednané splatnosti je podle ustálené judikatury dovolacího soudu rušivou okolností při provádění exekuce a představuje důvod pro zastavení exekuce. Dovolatelka proto navrhla, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu a rovněž jemu předcházející usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; zároveň navrhla „odklad právní moci a vykonatelnosti napadeného rozhodnutí“.

K dovolání se vyjádřila oprávněná s návrhem na jeho odmítnutí. Namítala především, že k dovolání by se nemělo přihlížet, neboť povinná nepodala u soudu originál dovolání, ale pouze jeho kopii (nedoplněnou do tří dnů předložením originálu), a neuvedla, v jakém rozsahu usnesení odvolacího soudu napadá. Nadto dovolatelka uplatnila námitky týkající se hodnocení důkazů či námitky nesprávného právního posouzení založené na jiném skutkovém stavu, než byl zjištěn soudem prvního stupně; tyto námitky nejsou způsobitelným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (viz § 10a o. s. ř.) rozhodl o dovolání povinné podle občanského soudního řádu v ve znění účinném od 1. ledna 2022 (srov. část první čl. II

bod 1 zákona č. 286/2021 Sb.), načež po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno k tomu legitimovanou účastnicí exekučního řízení [viz § 36 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „exekuční řád“)] ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., dospěl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) k závěru, že dovolání není přípustné (§ 237 o. s. ř.).

Primárně je namístě (v reakci na vyjádření oprávněné) uvést, že Nejvyšší soud neshledal důvod k tomu, aby k dovolání vůbec nepřihlédl. Dovolání bylo odesláno bez jakýchkoli pochybností z datové schránky advokáta povinné, takže se považuje za řádně podepsaný úkon ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, byť takové podání neobsahuje uznávaný elektronický podpis; proto již není třeba vyžadovat doplnění tímto způsobem provedeného podání předložením jeho originálu v listinné formě - § 42 odst. 2 a odst. 3 o. s. ř. (viz bod II. právní věty stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 2017, sp. zn. PlsN 1/2015, uveřejněného pod číslem 1/2017 Sb. rozh. obč.). Explicitně nevyjádřený rozsah dovolání rovněž nepředstavuje oprávněnou namítaný důvod, je-li v posuzované věci z obsahu dovolání (konkrétních námitek a celkové argumentace) nepochybné, že dovolatelka nemínila brojit proti (části) výroku usnesení odvolacího soudu, jímž soud potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně o odkladu provedení exekuce. Pokud by tak přesto učinila, nešlo by o důvod pro „nepřihlédnutí“ k dovolání, ale o důvod nepřipustnosti dovolání podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř.

Obě dovolatelkou předestřené otázky jsou založeny na názoru povinné, že účastnice prostřednictvím běžné elektronické komunikace (formou e-mailů) změnila splatnost exekvované pohledávky, pro níž tak nelze exekuci nadále vést; mohly tímto způsobem platně konat, ačkoli uvedenou změnou obsahu smlouvy opustily dohodnutou formu právního jednání (tj. formu datových zpráv odesílaných cestou informačního systému datových schránek).

Z uvedené argumentace je zřejmé, že dovolatelka své námitky zakládá na skutkové verzi, která před odvolacím soudem (jakož i před soudem prvního stupně) prokázána nebyla. Odvolací soud totiž měl za důkazně zjištěné, že účastnice ani jinou (oproti kvalifikované) formou splatnost vynucované pohledávky nemodifikovaly, takže z pohledu odvolacího řízení nemůže být relevantní okolnost, zda účastnice za účelem změny splatnosti formu právního jednání prostřednictvím datových schránek opustily a zda tak učinily platně „s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami v právním styku“ (srov. zejména odst. 6 až 11 a odst. 41 odůvodnění napadeného usnesení). Jinými slovy, jestliže účastnice neujednaly změnu obsahu původní smlouvy (zde změnu splatnosti), je nepotřebné zabývat se nedodržením dohodnuté formy právního jednání, na jehož základě by byla (měla být) smlouva modifikována.

K předchozímu závěru je namístě doplnit, že Nejvyšší soud v posuzované věci nezjistil jakýkoli extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry a provedenými důkazy odvolacího soudu či soudu prvního stupně, tj. hodnocení důkazů soudy obou stupňů nevykazuje žádné znaky libovůle, přičemž skutková zjištění soudů byla dostatečným a logickým způsobem odůvodněna. Současně platí, že skutkové námitky či kritika hodnocení důkazů nemohou (až na výjimku zmíněného extrémního nesouladu) přípustnost dovolání založit (z řady rozhodnutí srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. července 2014, sp. zn. 29 Cdo 2125/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. února 2022, sp. zn. 20 Cdo 289/2022).

Hlediskem předpokladu přípustnosti dovolání to znamená, že na řešení ohlášených otázek dovolatelky napadené usnesení odvolacího soudu ve smyslu § 237 o. s. ř. nezávisí,

z čehož zároveň plyne, že na podporu zvoleného kritéria přípustnosti označená judikatura dovolacího soudu a Ústavního soudu nemůže být přílehlavá (nehledě na skutečnost, že tato rozhodnutí - při porovnání s danou věcí - vychází z odlišných skutkových poměrů).

Dovolací soud proto dovolání povinné podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Se zřetelem k výsledku dovolacího řízení a k Ústavním soudem zdůrazněné přiměřené lhůtě pro rozhodnutí dovolacího soudu (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. srpna 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16) není návrh dovolatelky na odklad „právní moci a vykonatelnosti“ napadeného usnesení (§ 243 o. s. ř.) opodstatněný, přičemž dovolací soud v tomto případě zvláštní zamítavé rozhodnutí nevydává (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2005, sp. zn. 20 Cdo 873/2005, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. září 2017, sp. zn. 20 Cdo 2481/2017).

O náhradě nákladů dovolacího řízení bude rozhodováno ve zvláštním režimu (§ 87 a násl. exekučního řádu).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 10. 2. 2026

JUDr. Zbyněk Poledna, v. r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Ševčíková